

opusdei.org

„Práce v domácnosti je skutečná profese“

Wendy Fitzsimons se narodila v Irsku. Poprvé uslyšela o Opus Dei jako školačka, když pracovala v Lismullin Conference Centre blízko Dublinu. Dnes žije a pracuje v Římě.

06.02.2009

Jak byste popsala poselství Opus Dei?

Pro mne je poselstvím Opus Dei, že každý je povolán být svatým a že jím

každý může být. Nejprve mě napadlo „já, svatá... nemožné!“ Ale je to pravda, jeden každý z nás, když bude každý den plnit své povinnosti, dobře pracovat, dobře studovat, cokoliv, může být svatým. S naším úsilím a s Boží pomocí na cestě, díky moci svátostí, je to možné.

Jak dlouho jste v Opus Dei? Jak jste se o něm doslechla?

Jsem v Opus Dei posledních dvanáct let. Poprvé jsem se s Dílem setkala v březnu 1995, když jsem měla dvojtýdenní pracovní praxi v *Lismullin Conference Centre* (<https://www.lismullin.org>). Ráda jsem tam pracovala a líbila se mi také tamní atmosféra, lidé, takže jsem se tam potom přihlásila na letní brigádu. Tehdy jsem začala chápat, že na Lismullinu je něco zvláštního, ale nemohla jsem vyřešit, co. Marie, jedna z numerářek auxiliar, které tam pracovaly, mi ty věci začala

vysvětlovat, a začala mi dávat lekce o nauce Katolické církve.

Kousek po kousku jsem zase začala praktikovat svoji víru. Čím více křesťanské formace jsem přijímala, tím více jsem začínala poznávat, že možná mám povolání k Dílu.

Samozřejmě jsem se toho zpočátku obávala, protože mě Bůh žádal o tak velký krok dopředu, ale současně jsem cítila tak hluboké vnitřní štěstí, které jsem si nedovedla vysvětlit. Na Lismullinu jsem milovala všechno, tamní práci, lidi, a zvláště radostnou rodinnou atmosféru, která byla vždycky jeho součástí. Ale nejdůležitější bylo, že jsem cítila, že to bylo Boží dílo, že to On mne přivedl sem do Lismullinu, k poznání Díla, a k objevení mého povolání jako numerářky auxiliar, a pochopila jsem, že to musí být jeho plán pro mne.

Následující rok v květnu jsem se rozhodla, že požádám, zda bych nemohla být numerářkou auxiliar, a udělala jsem to. Pokračovala jsem ve škole jako předtím; studium, domácí práce, hodiny atd., až na to, že teď bylo všechno jiné! Škola už mi nepřípadala tak nudná, vkládala jsem do studia více úsilí, abych dostala dobré známky, abych byla dobrá studentka, dobrá přítelkyně svých přítelkyň, a při tom všem jsem také mluvila s Bohem, obětovala mu lekce, mé studijní úsilí a to všechno. Byla jsem při tom všem tak šťastná! Vzpomínám si na den, kdy se mě jedna přítelkyně zeptala, co se to se mnou děje, protože jsem neměla všechny ty věci, co měla ona, ale přesto jsem vypadala šťastněji, než ona. Řekla jsem jí, že jsem šťastnější, protože mám ve svém životě Boha, a vysvětlila jsem jí, že člověk může mít v životě mnoho věcí, ale když není součástí našeho života Bůh, nemůžeme nalézt skutečné štěstí.

Proč jste požádala o vstup jako numerářka auxiliar?

Požádala jsem o vstup do Díla jako numerářka auxiliar, protože hned od začátku, když jsem začala mít podezření, že bych mohla mít povolání, bylo to povolání numerářky auxiliar, a ani vteřinu jsem o tom nepochybovala. Zjevně mi Bůh dal světlo, abych to viděla tak jasně. Také práce, kterou jsem dělala v Lismullinu, byla práce, kterou dělaly numerářky auxiliar, a od nich jsem se toho tolik naučila. Pečovat o residenci, uklízet dům, vařit, starat se o jídelnu, ve stručnosti dělat dům skutečným domovem. Myšlenka služby druhým mě fascinovala. Být „matkou domova“ pro druhé, myslela jsem si, „to je pro mne.“

Je domácí práce skutečně pravou profesionální prací? Dnes si mnoho lidí myslí, že nikdo nemusí dělat domácí práce na plný úvazek;

je lepší, když se tomu každý věnuje chvíli.

Myslím, že se musíme snažit pomoci lidem pochopit, že domácí práce je profesionálním zaměstnáním.

Samozřejmě, je to odlišné od jiných prací v tom smyslu, že to nevyžaduje přijímací pohovor nebo zkoušky, ale je to zaměstnání jako takové.

Vytvářet a udržovat domov vyžaduje spoustu práce a odhodlání, a ještě více, jestliže jde také o děti. Všichni známe rčení „ženská práce není nikdy hotova,“ a všichni víme, jak je pravdivé. Provoz domácnosti a péče o rodinu vyžaduje velké odevzdání.

Myslí někdy mladí lidé na domácí práci jako na svoji možnou profesi? V mnoha zemích není uznávána jako zaměstnání a není placená, takže to pro mnoho lidí není atraktivní volba.

Ne, nesouhlasím s tím, že tento druh práce nemá budoucnost. Ve

skutečnosti si myslím, že jak čas běží, lidé začínají názor na tento druh práce měnit. Samozřejmě, každá země je jiná a v některých je to uznáváno více, než v jiných. Ale když se nad tím zamyslíme, lidé budou vždycky potřebovat jíst, odpočívat, budou mít všechny základní lidské potřeby a nějaké místo, které budou nazývat domovem. Takže vždycky budou muset být lidé, kteří se budou o tyto základní potřeby starat. Teď jsou také v mnoha zemích cateringové a hotelové školy, které tento druh zaměstnání propagují a já si myslím, že to je velká pomoc v tom, aby se stalo známější.

Čím jste chtěla být, než jste začala uvažovat o tom, že se stanete numerářkou auxiliar?

Než jsem vstoupila do Díla, vlastně jsem ani nevěděla, co chci po dokončení školy studovat. Nikdy jsem o tom doopravdy nepřemýšlela.

Ve škole byly mými oblíbenými předměty hudba a domácí ekonomika, ale vůbec mi nepřišlo na mysl, že bych se některému z nich věnovala jako povolání. Byla jsem otevřená vůči všemu a myslela jsem si, že mám spoustu času, abych se rozhodla, protože jsem byla teprve ve čtvrtém ročníku. To také bylo důvodem, proč jsem se zapojila do programu na přechodný rok, abych se mohla věnovat širšímu spektru témat a projektové práci a tak měla více možností, jakou zvolit kariéru. Takže teprve až jsem potkala Dílo a začala pracovat v cateringu, jsem se rozhodla, že tohle je profese, které se chci věnovat.

Na co se specializujete?

Moje profese je, řekla bych, stále v „procesu růstu,“ stále se učím a stále je co dalšího se učit. Zatím jsem získala řadu certifikátů a diplom v managementu penziónu. Byl to

tříletý kurs, který jsem udělala po škole a zahrnoval kuchařské dovednosti, servírování, psaní na stroji, počítačový kurs, účetnictví, španělštinu, recepční dovednosti a hygienu. Později jsem absolvovala další krátký seminář nazvaný „Trénink trenéra.“ Je to kurs, kde se člověk učí dávat kursy. V této chvíli pracuji na National Vocational Qualifications (NVQs). To jsou na práci založené kvalifikace, které oceňují individuální kompetenci vykonávat práci, což může být jakýkoliv druh práce, například v kuchyni, servírování jídla, ubytování atd. Právě jsem získala certifikát Assessor druhé úrovně v oblasti servírování pokrmů a začínám pracovat na získání certifikátu z profesionálního kuchařství. Tento kurs si opravdu moc užívám, protože to je skvělý způsob, jak se při práci víc naučit, získat větší zkušenosti, a samozřejmě se naučit dělat to, co dělám, profesionálněji.

Mnoho lidí pracuje ve správě budov, v prádelnách a kuchyních hotelů, restaurací, nákupních center atd. Ale když je tentýž druh práce vykonáván doma, nepřináší stejné ocenění a nemá v očích lidí stejnou hodnotu. Čím to je?

Myslím, že lidé nepovažují všechny tyto práce za stejné, pokud jsou vykonávány doma, především z ekonomických důvodů. Je to jiné, když za to dostanete zapláceno, nebo když to znamená, že jako výsledek své práce dostanete certifikát apod. Kolik matek dělá tuto práci a nedostane zapláceno! Také si myslím, že domácí práce je často považována za skrytou práci, kterou mnozí lidé neuznávají, a je to úkol, na který mohou lidé někdy shlížet spatra. Ale musí pochopit, že je velmi důležitá role, že to je služba rodině a společnosti. Z toho důvodu si také myslím, že by měla být dobře placena.

Vzpomínám si, jak jsem jednou pracovala spolu s dívkami školního věku a jak je těšilo učit se různé úkoly domácí administrace a jak jedna dívka řekla, že má doma za úkol každý den uklidit kuchyni a ložnice a poté, co se naučila, jak to dělat dobře, řekla, že to dosud dělala bezmyšlenkovitě, ale nyní ji to baví!

A pokud jde o servírování, mnoho lidí je upoutáno tím, jak může být jídlo podáno na nádobí a často se mne ptají na recepty. Myslím, že dávat pozor na malé detaily a dělat věci tak dobře, jak jen můžeme, oslovuje mnohé, přestože si toho někdy ani nemusíme všimnout.

Ovlivňuje vaši práci skutečnost, že jste z Opus Dei?

Skutečnost, že jsem z Opus Dei, dává mé práci mnohem větší význam. Nevidím ji jen jako práci nebo úkoly, které musím udělat. Místo toho chápu, že dobrým každodenním

vykonáváním své práce sloužím Bohu a sloužím druhým. Také práce numerářky auxiliar je přesně tímto; pracovat v domácí administraci, dělat ji domovem pro druhé, starat se o potřeby lidí, vytvářet rodinnou atmosféru v centrech, a to vše s profesionalitou.

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/prace-v-domacnosti-je-skutecna-profese/>
(29.03.2026)